

Topics

In deze nieuwsbrief ontdekt u:

- Controleur mag nu ook de data inkijken die u bewaart in de cloud
- Nieuw permanent systeem fiscale en sociale regularisatie in werking
- Interestvoet voor handelstransacties daalt
- Intracommunautaire levering bewijzen met bestemmingsdocument

Controleur mag nu ook de data inkijken die u bewaart in de cloud

U weet ongetwijfeld al dat wanneer u een belastingcontroleur over de vloer krijgt, u hem inzage moet verlenen in al de documenten die noodzakelijk zijn om het bedrag van uw belastbare inkomsten te bepalen. Daaronder vallen ook de gegevens die u digitaal bijhoudt op uw computer of server. De programmawet van 1 juli 2016 heeft daaraan toegevoegd dat ambtenaren voortaan ook gegevens die u extern bijhoudt in de cloud, mogen inkijken.

Controleur mag stukken inzien

Als u als belastingplichtige een controleur op bezoek krijgt, moet u uw boeken en bescheiden laten inkijken als de ambtenaar daar om vraagt. Het maakt niet uit of u onderworpen bent aan de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting of de belasting van niet-inwoners. Deze verplichting geldt voor alle belastingplichtigen.

U moet natuurlijk geen documenten van persoonlijke aard voorleggen, maar wel alle (professionele) boeken en bescheiden die noodzakelijk zijn om het bedrag van uw belastbare inkomsten te bepalen.

Ook btw-controleurs kunnen inzage vragen in de boeken, facturen, kopieën van facturen en andere stukken of hun kopieën.

Wat met elektronische gegevens?

Deze documenten worden tegenwoordig door belastingplichtigen echter vaak bijgehouden op

een computer of server. Deze elektronisch bewaarde documenten mogen vandaag de dag al door belastingambtenaren worden ingezien.

Ondertussen is de technologische evolutie echter al weer verder. De elektronische gegevens worden niet meer langer (enkel) bewaard op de computer van de belastingplichtige die op zijn bureau staat. Meer en meer worden de gegevens bijgehouden op een server. En zelfs die server hoeft niet fysiek bij de belastingplichtige te staan. Dat kan ook extern. De gegevens kunnen dus ook gewoon in de cloud bewaard worden. Meer zelfs, deze dagdagelijkse praktijk is in feite de norm geworden.

Ook de 'boeken en bescheiden' die zich in de cloud bevinden, zijn bewijskrachtige gegevens in fiscale zaken.

Inzage in de cloud

Om ook het inzagerecht van de ambtenaren op deze evolutie af te stemmen, heeft de programmawet van 1 juli 2016 artikel 315bis WIB92 -

dat het inzagerecht regelt - gewijzigd door toe te voegen dat de in dit artikel vermelde verplichtingen (= bijhouden en laten inzien van de documenten) eveneens gelden, wanneer de gegevens waar de administratie om verzoekt, zich digitaal in België of in het buitenland bevinden. Met andere woorden ook gegevens in de cloud mag de controleur inzien.

Een gelijkaardige aanpassing gebeurde in het btw-wetboek (WBTW) zodat ook de btw-ambtenaren dezelfde bevoegdheid krijgen.

Vanaf wanneer?

De nieuwe maatregel geldt sinds 14 juli 2016

Nieuw permanent systeem fiscale en sociale regularisatie in werking

Het zat er al lang aan te komen: een nieuw én permanent systeem voor fiscale en sociale regularisatie. Sinds 1 augustus 2016 is het ook effectief in werking. Belastingplichtigen krijgen daardoor (weer) een kans om hun fiscale en sociale toestand te regulariseren. Dat kan door spontaan niet aangegeven inkomsten alsnog aan te geven.

Nog eens een nieuwe regularisatie?

In het verleden werd er al meermaals een fiscale regularisatieronde georganiseerd: van de EBA (de eenmalige bevrijdende aangifte) in 2004 tot

een regeling voor 'fiscale rechtzetting' in 2015. De regering had evenwel al een tijd plannen om een nieuwe permanente fiscale regularisatie in te voeren. Die was aangekondigd voor januari 2016, maar liet uiteindelijk tot nu op zich wachten.

Wie?

Regularisatie kan worden aangevraagd door iedere belastingplichtige, dus zowel door natuurlijke personen (personenbelasting) als door rechtspersonen (vennootschapsbelasting of rechtspersonenbelasting).

Ook wie al eerder een regularisatieaangifte in diende, heeft nog een kans.

Wat?

Een belastingplichtige kan zijn toestand regulariseren door sommen, inkomsten, kapitalen en handelingen die hij eerder niet had aangegeven toch nog aan te geven bij de fiscus (fiscale regularisatie), of bij de rsz (sociale regularisatie).

De aangever moet een regularisatieheffing betalen. Het tarief verschilt naargelang hij sommen, inkomsten en btw-handelingen aangeeft (het normale tarief verhoogd met 20 %), dan wel verjaarde kapitalen (36 %). Deze percentages worden de komende jaren telkens verhoogd tot ze in

2020 respectievelijk 25 % (sommen, inkomsten) of 40 % (kapitalen) bedragen.

Door het betalen van de heffing krijgt de aangever fiscale en strafrechtelijke immunititeit. Er is dan geen andere belasting (het gaat van de inkomstenbelasting over de btw, tot registratierechten en diverse rechten of taksen) meer verschuldigd op de geregulariseerde bedragen. De fiscus kan ook geen belastingverhogingen, boetes of nalatigheidsintresten meer opleggen. In twee gevallen kan men geen regularisatie krijgen: (i) als een overheidsinstelling de aangever vóór de indiening van zijn regularisatieaangifte

heeft laten weten dat er een dossier tegen hem is geopend waarin specifieke onderzoeksdaaden werden opgestart, (ii) voor opbrengsten van bepaalde in de wet gepreciseerde illegale activiteiten zoals (financiering van) terrorisme, georganiseerde misdaad, mensenhandel, enz. Strafrechtelijke vervolging blijft hiervoor altijd mogelijk.

Hoe?

De regularisatie moet worden aangevraagd bij het Contactpunt Regularisaties.

De aangever moet (i) ofwel bewijzen dat de inkomsten, de sommen, de btw-handelingen en de fiscaal verjaarde kapitalen hun normale belastingregime hebben ondergaan, (ii) ofwel als het bewijs onder (i) niet lukt, aangeven onder welke belastingcategorie en tijdperk de sommen en kapitalen vallen. Bewijs leveren kan door middel van schriftelijk bewijs, al dan niet aangevuld met andere bewijsmiddelen van het gemeen recht, met uitzondering van de eed en het bewijs door getuigen.

Bedragen die niet onderworpen werden aan hun normale belastingregime of waarvan de aard niet vastgesteld werd, kunnen niet worden geregulariseerd.

Wanneer?

De nieuwe regularisatie kan sinds 1 augustus 2016.

Interestvoet voor handelstransacties daalt

Betalingsvertragingen zijn nefast voor uw onderneming. Een duidelijk juridisch kader voor betalingen tussen bedrijven onderling en tussen bedrijven en overheden is dan ook onmisbaar. De interestvoet voor betalingsachterstand bij deze handelstransacties bedraagt 8% tussen 1 juli en 31 december 2016. Tot eind juni was dat nog 8,5%.

Verwijlinteressen: contractueel of wettelijk regime

De termijn waarbinnen een handelstransactie moet worden betaald, wordt in principe vastgelegd in het contract. Zegt het contract hierover niks, dan geldt het wettelijke regime. De wet betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties zegt dat een handelstransactie binnen de 30 dagen moet worden betaald. Na die 30 dagen beginnen er automatisch verwijlinteressen te lopen, dus geen ingebrekestelling of officiële brief vereist. De minister van Financiën legt die interestvoet om de 6 maanden vast. De basis hiervoor is de rentevoet die de Europese Centrale Bank aanrekent voor haar basisherfinancieringstransacties. De halfjaarlijkse aanpassing van de interestvoet bij betalingsachterstand in handelstransacties verschijnt in het Belgisch Staatsblad.

Het wettelijke regime wordt toegepast op transacties tegen betaling tussen:

- ondernemingen onderling (ook tussen vrije beroepers); en
- ondernemingen en overheidsinstanties, als de overheid de schuldenaar is en de regels voor overheidsopdrachten of concessies niet van toepassing zijn (bv. voor zeer kleine overheidsopdracht van minder dan 8.500 euro).

De transactie moet bestaan uit een levering van goederen, het verrichten van een dienst, of het ontwerp of de uitvoering van openbare werken of bouw- en civieltechnische werken. Het huidige regime op de betalingsachterstand is van toepassing op alle overeenkomsten die werden gesloten, vernieuwd of verlengd ná 15 maart 2013, én op alle overeenkomsten die gesloten werden vóór 16 maart 2013, maar die na 15 maart 2015 nog liepen (en misschien nog steeds lopen). Voor de oudere overeenkomsten geldt er een ander regime.

Buiten het toepassingsgebied van dit wettelijk regime vallen de transacties tussen ondernemingen en particulieren, de niet-commerciële transacties (bv. de toekenning van een subsidie, prijs of schadevergoeding) en de gevallen waarbij de schuldenaar kan bewijzen dat hij niet verantwoordelijk is voor de betalingsachterstand.

De interestvoet bleef lange tijd ongewijzigd. Hij bedroeg 8,5% van 1 juli 2013 tot 30 juni 2016. Sinds 1 juli 2016 is hij gedaald naar 8%.

De schuldenaar is bij een laattijdige betaling -bovenop de verwijlinteressen- automatisch ook een forfait voor invorderingskosten van 40 euro verschuldigd. Als de schuldeiser kan bewijzen dat zijn invorderingskosten hoger waren, kan dit forfait worden verhoogd.

Betalingstermijn: maximum 30 of 60 dagen

Als er in het contract geen andere afspraken zijn gemaakt, moet de factuur -behoudens uitzonderingen- binnen de 30 dagen worden betaald. De termijn van 30 dagen begint te lopen:

- vanaf de ontvangst van de factuur;
- vanaf de ontvangst van de goederen of diensten, of vanaf het uitvoeren van de werken; of
- na de aanvaarding of controle ervan, en ten laatste na het aflopen van de verificatietermijn. Zonder andersluidende bepaling in de overeenkomst bedraagt de verificatietermijn maximaal 30 dagen, te rekenen vanaf de ontvangst van de goederen of diensten. In tegenstelling tot overheidsinstanties kunnen ondernemingen een langere betalingstermijn afspreken in hun overeenkomsten. Volgens de gangbare commerciële gebruiken in vele sectoren is een termijn van 60 kalenderdagen aanvaardbaar. Bedingen die interest uitsluiten, worden als kennelijk onbillijk beschouwd.

Overheidsinstanties moeten zich dus houden aan het wettelijke maximum van 30 dagen, tenzij een langere betalingstermijn (van maximum 60 dagen) 'objectief wordt gerechtvaardigd door de bijzondere aard of door bepaalde elementen van de overeenkomst'. Er is nog een tweede uitzondering voor bepaalde gezondheidsorganisaties: ziekenhuizen of rusthuizen genieten altijd een betalingstermijn van 60 dagen.

Alle partijen mogen trouwens in termijnen betalen. Er zijn dan alleen verwijlinteressen verschuldigd op de termijnbetalingen die te laat gebeuren.

Intracommunautaire levering bewijzen met bestemmingsdocument

Een intracommunautaire levering (ICL) is vrijgesteld van btw. De belasting zal namelijk verschuldigd zijn in het land (een andere lidstaat van de EU) waar de intracommunautaire verwerving (ICV) plaatsvindt. De leverancier moet dan wel bewijzen dat het goed effectief naar het buitenland werd verzonden. Dat is niet altijd even eenvoudig. Om daaraan tegemoet te komen, aanvaardt de btw-administratie bij wijze van proef nu ook een bestemmingsdocument.

De btw-vrijstelling voor een intracommunautaire levering

Een intracommunautaire levering is een levering van goederen vanuit België naar een andere lidstaat van de Europese Unie. De ICL is vrijgesteld van btw in België. De andere kant van de medaille is de intracommunautaire verwerving die plaatsvindt in een andere lidstaat. De ICV wordt in die lidstaat belast aan de daar gangbare tarieven.

Om van een ICL/ICV te kunnen spreken moet er aan enkele voorwaarden voldaan zijn: (i) de levering gebeurt door een als dusdanig handelend belastingplichtige, (ii) de ontvanger is een belastingplichtige of niet-belastingplichtige rechtspersoon die als zodanig optreedt (iii) die gevestigd is in een andere lidstaat van de EU, (iv) hij is in zijn lidstaat gehouden ICV's aan btw te onderwerpen en (v) de goederen

worden van België verzonden of vervoerd naar de lidstaat van de ontvanger door of voor rekening van de koper of de verkoper.

Hoe een ICL/ICV bewijzen?

Op de Belgische leverancier ligt een dubbele bewijslast. Hij moet aantonen dat de koper in zijn lidstaat gehouden is een belaste ICV te doen, en dat de goederen effectief naar de andere lidstaat werden gestuurd en dus het land hebben verlaten.

Bewijs 1: de koper is in zijn lidstaat gehouden ICV's aan btw te onderwerpen. De fiscus acht dit bewezen als de verkoper beschikt over een geldig btw-identificatienummer van zijn koper dat afgeleverd werd door een andere lidstaat dan België.

Bewijs 2: de goederen werden verzonden of vervoerd naar de lidstaat van de koper en zijn niet langer in België. Dit kan de verkoper met allerlei stukken aantonen. Denk daarbij o.a. aan contracten, bestelbons en vervoersdocumenten.

Geen bewijs = geen vrijstelling

Als de verkoper niet kan bewijzen dat de koper een belaste ICV doet in zijn land en dat de goederen naar de andere lidstaat werden verstuurd, kan de vrijstelling geweigerd worden. Resultaat is dat de verkoper hier btw zal moeten betalen.

Een eenvoudiger alternatief: het bestemmingsdocument

De administratie heeft geluisterd naar de verzuchtingen van de belastingplichtigen dat het bewijs (bv. met een vervoersdocument) soms erg moeilijk is. Ze hebben dan ook, bij wijze van proef, een nieuw eenvoudiger bewijsmiddel geïntroduceerd: het bestemmingsdocument. Het bestemmingsdocument wordt opgesteld door de verkoper en bevestigt dat de geleverde goederen in het bezit zijn van de koper in een andere EU-lidstaat.

Het document bevat ten minste de volgende gegevens:

- naam, adres en BE-nummer van de verkoper;
- naam, adres en door een andere lidstaat dan België toegekende btw-identificatienummer van de koper;
- de bevestiging van de aankomst van de intracommunautaire levering;

- de plaats waar de intracommunautair geleverde goederen aankomen (lidstaat, stad/ge-meente);
- de maand en het jaar van ontvangst van de geleverde goederen;
- de periode waarop het document betrekking heeft;
- een beschrijving van de geleverde goederen; de prijs in euro (excl. btw) van de geleverde goederen;
- een eenduidige verwijzing naar de verkoopfactuur.

Binnen de drie maanden na het verstrijken van de periode waarop het document betrekking heeft, moet de koper de juistheid van deze gegevens bevestigen. Hij brengt zijn naam, datum en handtekening en de melding "Ontvangen voor ..." aan op het bestemmingsdocument.

Het bestemmingsdocument is een bewijsmiddel dat vermoed wordt juist te zijn als de verkoper (i) kan garanderen dat hij de nodige documenten kan voorleggen als de administratie dat vraagt (verkoopfactuur, betalingsbewijs, factuur vervoerder), (ii) een intracommunautaire listing heeft ingediend voor de betrokken goederen en (iii) hij ervoor gezorgd heeft dat hij niet bij belastingfraude is betrokken geraakt (voor zover het redelijkerwijze binnen zijn mogelijkheden ligt).

